

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **J. Š.**

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. KUKHK-22826/DS/2017/Dr,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 25. 9. 2018, č. j. KUKHK-22826/DS/2017/Dr, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 5. 2018, č. j. P/1266/2018/OP/Hej, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Toyota Prius, registrační značky, svěřil řízení vozidla osobě, která nesplňuje podmínky stanovené v § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu. Dne 15. 1. 2018 nejpozději v 09:22 hod. pan R. B., zastavil a ponechal stát na pozemní komunikaci vedoucí podél areálu Fakultní nemocnice Hradec Králové od hlavního vjezdu do areálu na parkoviště v ulici Sokolská na úrovni vchodu do domu č. p. 1124 v ul. Zborovská v Hradci Králové shora uvedené motorové vozidlo, a to vlevo ve směru jízdy od parkoviště v ulici Sokolská, kdy se dále při účasti provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou B 28 – Zákaz zastavení, v jejímž úseku platnosti s vozidlem stál. Provedenou lustrací v registru řidičů bylo zjištěno, že R. B. není a nikdy nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Jednáním, kterého se měl žalobce dopustit, porušil § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Namítl, že napadené rozhodnutí postrádá zákonné náležitosti, konkrétně sídlo žalovaného, a nenaplnuje tak požadavek uvedený v § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Podle žalobce není zřejmé, kým bylo rozhodnutí vydáno. Dále namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný, neboť z něj není jasné, kdo se měl dopustit jakého konkrétního skutku. Ve výroku je dle žalobce výslovně uvedeno, že porušení § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se dopustil řidič R. B., nikoli žalobce.
4. Podle žalobce dále nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku. Ačkoli správní orgány vycházely z toho, že řidič R. B. není držitelem žádného řidičského oprávnění, v řízení bylo prokázáno pouze to, že není držitelem řidičského oprávnění uděleného v České republice. Správní orgány se nezabývaly tím, zda R. B. není držitelem řidičského oprávnění uděleného členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy. Skutkový závěr o tom, že R. B. není držitelem řidičského oprávnění, tak není správný a nemá oporu v dokazování. Přitom žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uváděl, že R. B. je držitelem ruského řidičského průkazu, je tedy oprávněn k řízení motorového vozidla podle Úmluvy o silničním provozu z roku 1968. R. B. tak splňuje podmínky podle § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný podle žalobce tuto námitku ignoroval.
5. Žalobce zároveň namítl nesprávnost skutkových zjištění v otázce, zda R. B. vozidlo Toyota Prius skutečně *řídil*. R. B. dle žalobce vozidlo na místo, kde neoprávněně stálo, pouze odtlačil. Žalobce uznává, že R. B. tuto skutečnost správnímu orgánu nesdělil, sdělil ji však žalobci, který jí argumentoval v odvolání. Žalovaný se pak s touto argumentací dostatečně nevypořádal. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 8 Tdo 460/2013, kde se Nejvyšší soud zabýval tím, zda se na manipulaci nepojízdným vozidlem toliko lidskou silou vztahuje soudem uložený zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce pak podotýká, že z vyjádření R.

- B. v tom smyslu, že „s vozidlem na uvedeném místě zastavil a stál“, nevyplývá, jakým způsobem vozidlo na místo dostal, zda ho řídil, anebo tlačil.
6. V souvislosti s právě uvedeným žalobce namítal i to, že správní orgány nezákonně vycházely z úředního záznamu o podání vysvětlení R. B. jako z důkazu, což zapovídá § 137 odst. 4 správního řádu.
  7. V řízení nebyla prokázána ani skutečnost, že žalobce vozidlo Toyota Prius řidiči R. B. *svěřil*, natož že mu ho *zapůjčil*. Ani tyto skutkové závěry nemají, dle tvrzení žalobce, žádnou oporu v provedeném dokazování.
  8. Žalobce konečně poukázal na to, že všechny právě uvedené námitky vznesl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; žalovaný jako odvolací správní orgán je pak řádným způsobem nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
  9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, dále popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval průběh správního řízení a podstatný obsah listin založených ve správním spise. Podrobněji se pak žalovaný vyjádřil k námitce týkající se otázky, zda řidič R. B. měl či neměl řidičské oprávnění. Poukázal přitom na rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. 4. 2018, č. j. P/274/2018/OP/Hej, ve kterém tento správní orgán konstatuje, že R. B. není držitelem řidičského oprávnění a tedy že porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokud jde o otázku, zda řidič R. B. vozidlo v posuzovaném případě skutečně *řídil*, odkázal se žalovaný na písemné podání vysvětlení R. B. ze dne 17. 3. 2018, kde tento uvedl, že na základě výzvy k podání vysvětlení sděluje, že s vozidlem na uvedeném místě zastavil a stál právě on. Z toho žalovaný dovodil, že R. B. uvedené vozidlo řídil.
11. Žalovaný konečně také vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
12. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
14. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 31. 1. 2018 od Městské policie Hradec Králové oznámení o přestupku v dopravě, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Součástí spisu je

dále oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úřední záznam č. j. 2018/01871 ze dne 15. 1. 2018, CD s fotodokumentací, vč. vytištěných zmenšenin fotografií a výpis z karty vozidla.

15. Správní orgán ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k zaplacení určené částky ve výši 500 Kč do 15 dnů ode dne doručení výzvy, a současně jej poučil, že namísto úhrady částky může správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla. To žalobce učinil, kdy dne 28. 2. 2018 písemně sdělil, že „s vozidlem na místě stál pan R. B.š. Správní orgán prvního stupně předvolal tuto osobu k podání vysvětlení. R. B. na to reagoval písemným sdělením, že s vozidlem na uvedeném místě „zastavil a stál“ on. Správní orgán dále opatřil výpis z evidenční karty osoby, z níž se podává, že R. B. není držitelem platného řidičského průkazu. Správní orgán následně rozhodl o přestupku příkazem, proti němuž žalobce včas podal odpor. Následně správní orgán konal ve věci ústní jednání, k němuž se žalobce, ač řádně a včas předvolán, bez omluvy nedostavil, a jednání tak bylo konáno v jeho nepřítomnosti. Po provedeném dokazování vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným předmětným přestupkem. K odvolání žalobce pak žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, a to žalobou napadeným rozhodnutím.
16. K žalobním námitkám týkajícím se formálních nedostatků napadeného rozhodnutí a nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně krajský soud uvádí následující. Záhlaví napadeného rozhodnutí obsahuje zřetelné označení „Krajský úřad Královéhradeckého kraje“ a návěti výroku pak začíná slovy „Krajský úřad Královéhradeckého kraje, se sídlem v Hradci Králové, odbor dopravy a silničního hospodářství ...“. Následuje odkaz na zákonná ustanovení, zakládající pravomoc a funkční příslušnost žalovaného jako odvolacího správního orgánu. Pokud jde o výrok prvostupňového správního rozhodnutí, přes jistou stylistickou neobratnost formulace výroku nelze mít pochyby o tom, komu je přičítáno jaké jednání. Není pravdou, že dle výroku rozhodnutí se dopustil porušení § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič R. B.. Tento dojem žalobce vyvolává vytržením dvou vět z kontextu celého výroku. Při čtení výroku v jeho celku nemohou vzniknout pochybnosti, že porušení § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je přičítáno žalobci jako provozovateli vozidla. Předmětné námitky jsou tedy nedůvodné.
17. Podle žalobce dále nebylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku. Tyto žalobní námitky jsou částečně důvodné.
18. Krajský soud předně považuje za nutné odlišit řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací, neboť žalobce některé skutečnosti uvedl teprve v odvolání. Zákon takový postup umožňuje [srov. § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“)], zároveň platí, že povinností správního orgánu je zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Povinností správního orgánu tedy není „domýšlet“ za žalobce všechna myslitelná (i nepravděpodobná) skutková tvrzení a shromažďovat důkazy, které by je vyvracely. Jestliže však žalobce následně uvede skutečnosti zpochybňující správnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, byť tak učiní až v odvolání, je povinností (odvolacího) správního orgánu se s těmito skutečnostmi řádně vypořádat, případně i doplnit dokazování, je-li to v daném řízení potřeba.

19. V předmětném případě záleží skutková podstata přestupkového jednání v tom, že žalobce (obviněný) měl porušit povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle uvedeného ustanovení nesmí provozovatel vozidla „svěřit řízení motorového vozidla osobě, která nesplňuje podmínky podle § 3 odst. 3“ zákona o silničním provozu.
20. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je závěr o tom, že žalobce porušil citované ustanovení zákona o silničním provozu, odůvodněn sice poměrně stručně, ale s ohledem na procesní pasivitu žalobce v této fázi řízení dostatečně. Žalobce správnímu orgánu v reakci na výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu sdělil totožnost řidiče, který „stál“ s jeho vozidlem v inkriminovanou dobu na předmětném místě. Žalobcem označený řidič (R. B.) správnímu orgánu potvrdil, že s vozidlem na tomto místě „zastavil a stál“. Správní orgán zároveň z výpisu z evidenční karty R. B. zjistil, že uvedená osoba není držitelem platného řidičského průkazu. Žalobce správnímu orgánu žádné další skutečnosti nesdělil, ústního jednání se bez omluvy nezúčastnil, a tak správní orgán prvního stupně neměl důvod pochybovat o tom, že zjištěné skutečnosti svědčí o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku.
21. V odvolání však žalobce uvedl nové skutečnosti, s nimiž se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal.
22. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně především namítl, že řidič R. B. je držitelem řidičského průkazu vydaného orgány Ruské federace. Zároveň odkázal na § 104 odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že řidičské oprávnění na území České republiky osvědčuje řidičský průkaz vydaný cizím státem podle Úmluvy o silničním provozu (Víděň 1968), je-li v době řízení motorového vozidla na území České republiky platný. Žalovaný se touto námitkou sice zabýval (viz str. 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí), nikoli však procesně bezvadným způsobem. Žalovaný k dané otázce uvedl, že na základě žádosti o informaci od Magistrátu města Hradec Králové zjistil, že tento vydal dne 25. 4. 2018 rozhodnutí (č. j. Pú274/2018/OP/Hej), podle něž pan R. B. není držitelem řidičského oprávnění. Žalovaným citované rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové však nejen že nebylo v odvolacím řízení provedeno jako důkaz, ale dokonce ani není součástí správního spisu. Nelze tedy zjistit, co je obsahem uvedeného rozhodnutí, a tedy přezkoumat, zda je závěr žalovaného o absenci řidičského oprávnění R. B. správný.
23. Přitom zjištění toho, zda R. B. byl či nebyl držitelem řidičského oprávnění, je pro posouzení věci zásadní. Pokud by se prokázalo, že R. B. držitelem řidičského oprávnění byl, šlo by o skutečnost svědčící významně ve prospěch žalobce, neboť by stěží bylo možno dovodit, že porušil povinnost provozovatele vozidla stanovenou v § 10 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V daném řízení musí být postaveno najisto (resp. zjištěno tak, že o tom nebudou důvodné pochybnosti), zda osoba, která řídila vozidlo, byla či nebyla držitelem řidičského oprávnění ve smyslu § 104 zákona o silničním provozu. Žalovaný se uvedenou otázkou řádným způsobem nezabýval, byť žalobce zpochybnil závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že R. B. nebyl držitelem řidičského oprávnění. Jedná se o podstatnou vadu řízení a žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát již jen z tohoto důvodu.
24. Žalobce zároveň v odvolání popřel, že by to byl právě on, kdo svěřil R. B. vozidlo. Dále namítl, že pan B. v podání vysvětlení správnímu orgánu uvedl, že vozidlo na místo pouze

odtlačil, ne že ho řídil – a k tomu žádné řidičské oprávnění nepotřebuje. Žalovaný v reakci na tyto námitky obecně konstatoval, že se v otázce určení viny za přestupek zcela ztotožňuje se závěry, které učinil správní orgán prvního stupně. Porušení předpisů žalobcem je dle žalovaného průkazně zdokumentováno a spolehlivě umožňuje identifikovat osobu pachatele přestupku. Konkrétně žalovaný toliko poukázal na skutečnost, že R. B. v podání vysvětlení uvedl, že s vozidlem na předmětném místě „zastavil a stál“, námitka, podle které vozidlo na místo dotlačil, je tak dle žalovaného „zcela irrelevantní“. Žalovaný také bez dalšího uvedl, že žalobce „zapůjčil“ vozidlo R. B..

25. Také v tomto bodě je tedy napadené rozhodnutí odůvodněno nedostatečně. Žalovaný se předně vůbec nevypořádal s otázkou, zda a jakým způsobem žalobce předmětné vozidlo *svěřil* řidiči R. B.i (po skutkové stránce), a nezabýval se ani samotným výkladem neurčitěho právního pojmu *svěřit* – tedy tím, v čem toto jednání spočívá, zda se jedná pouze o jednání spočívající v konání, anebo i opomenutí, a jak jednání žalobce naplnilo výkladem dovozený obsah pojmu *svěření*. Žalobní námitka směřující k tomu, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, za jakých okolností žalobce předmětné vozidlo *svěřil* řidiči, je tedy důvodná. Stejně tak žalobce důvodně poukazuje na to, že žalovaný nijak nevysvětlil, z čeho dovozuje, že žalobce své vozidlo řidiči „zapůjčil“.
26. Podstatné je zabývat se také tím, za jakým účelem případně žalobce vozidlo řidiči R. B. *svěřil*. Z citovaného zákonného ustanovení totiž zřetelně vyplývá, že ne každé svěření vozidla osobě nesplňující podmínky § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu je zakázáno; zakázáno je pouze svěření vozidla k jeho *řízení*. Lze si představit celou řadu situací, kdy může provozovatel vozidla *svěřit* vozidlo nikoli k jeho řízení, ale k jiným úkonům (např. k údržbě, provedení oprav, odtahu, mytí atd.). Těmito otázkami se žalovaný v řízení vůbec nezabýval, nebo to alespoň nelze seznat z odůvodnění jeho rozhodnutí.
27. Krajský soud nikterak nepředjímá, zda se žalobce posuzovaného jednání dopustil či nikoli. Tento závěr ponechává na posouzení žalovaného, který současně zhodnotí, zda je možné jej učinit na základě dosud opatřených důkazů, anebo zda je třeba dokazování ještě doplnit. Vedle samotným žalovaným zmiňovaného rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. 4. 2018, č. j. Pú274/2018/OP/Hej (které ale není součástí správního spisu), se jako případný další důkaz nabízí provedení svědeckého výslechu R. B.. V každém případě však žalovaný musí jasně popsat, na základě jakých důkazů k jednotlivým závěrům dospěl, jakými úvahami byl veden, proč se případně rozhodl dokazování doplnit, anebo naopak, proč shledal provádění dalších důkazů nadbytečným. Jedině tak bude možné závěry správního orgánu a úvahy, kterými k nim došel, podrobit přezkumu.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal některé námitky uplatněné žalobcem důvodnými, rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným a tedy nezákonným. Proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Žalobce předně vynaložil náklady na zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů

právního zastoupení. Sazba odměny advokáta za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, částku 3 100 Kč. Právní zástupce ve věci účelně vykonal celkem 2 úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Repliku k vyjádření žalovaného ze dne 31. 12. 2018 nepovažuje soud za důvodně vynaložený náklad řízení, neboť žalobce v replice nesdělil žádné nové skutkové okolnosti, právní argumenty nebo důkazní návrhy, které by již nebyly uvedeny v žalobě; zahrnuje pouze polemiku s vyjádřením žalovaného obsahově shodnou s tím, co již zaznělo v žalobě. Proto soud za tento úkon náhradu nepřiznal. Odměna advokáta za 2 úkony právní služby činí tedy částku 6 200 Kč. Advokátu dále náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (DPH), náleží mu tedy i náhrada nákladů na tuto daň z odměny a náhrady hotových výdajů. Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměnu advokáta 6 800 Kč a náhradu DPH 1 428 Kč; celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. srpna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.

